

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: F.T.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ..., *zastoupeného JUDr. Martinem Čonkou, advokátem, se sídlem Komenského 2276/4, 350 02 Cheb*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2017, čj. MV-15842-3/SO-2013,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 9. 5. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2017, čj. MV-15842-3/SO-2013, jímž žalovaná postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“), změnila výrok napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 12. 2012, čj. OAM-61185-16/DP-2012 tak, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítá a platnost povolení k dlouhodobému

pobytu za účelem podnikání – OSVČ se neprodlužuje, neboť žalobce nesplňuje podmínku úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2, 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) věty třetí zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Žaloba

Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím bylo předně porušeno jeho právo na spravedlivý proces, pokud žalovaná rozhodla o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, po více jak 4 letech. Takové porušení Ústavou zaručených práv žalobce činí napadené rozhodnutí nezákonným.

Dále žalobce namítal porušení svých procesních práv, vyplývajících zejména ze správního řádu, kdy správní orgán porušil povinnost poučit účastníka řízení o jeho právech a o následcích, které mu z možného výkladu právních předpisů hrozí (§ 4 odst. 2 správního řádu), kdy tento nedostatek poučení vedl k neočekávanému a nepředvídatelnému rozhodnutí (§ 2 odst. 3 správního řádu), které je tak zároveň nesprávné. Žalobce připomněl, že jde přitom o obecný princip procesního práva, který je deklarován nejvyššími soudy v České republice (např. Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí 28 Cdo 3256/2006, nebo 28 Cdo 915/2006, anebo nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 635/09 ze dne 31. 8. 2010).

Žalobce také namítal, že žalovaná porušila jeho práva, pokud nepřihlédla k žalobcem předloženým důkazům, prokazujících výši jeho výdajů. Dle názoru žalobce měla žalovaná posoudit žalobcem předložené listiny (důkazy) a dospět k závěru, že výše výdajů žalobce na bydlení je nižší a neměla tak být aplikována příslušná ustanovení zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, v tehdy platném znění. Tedy dle názoru žalobce tento dostatečně a průkazně doložil, že jeho výdaje bydlení jsou nižší, než částka 7.068,- Kč, ze které vycházely správní orgány. Vedle toho se žalovaná vůbec nezabývala tím, zda jsou, resp. proč nejsou splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, dle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Dle názoru žalobce měla žalovaná k žalobcem předloženým důkazům přihlédnout, když se jedná o listiny a dokumenty, které žalobce neměl v řízení před správním orgánem I. stupně k dispozici. Žalovaná tak zatížila odvolací řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které znamená zásah do práv žalobce.

Dále správní orgány obou stupňů zasáhly do práv žalobce, pokud při posouzení výše příjmů žalobce nezohlednily jeho příjem ve výši 56.000,- Kč, který žalobce řádně doložil, když tyto finanční prostředky byly připsány na jeho bankovní účet. Žalobce dále doplnil, že s ohledem na to, že žalobce je podnikatelem, není podmínkou, aby se jednalo o příjem

pravidelný. Podstatné je pouze to, že žalobce takového příjmu dosáhl. Ostatně u podnikajících subjektů je zcela běžné, že příjmy realizují nepravidelně. Správní orgány obou stupňů tak dospěly k nesprávným právním závěrům, čímž zasáhly do práv žalobce.

Na závěr žalobce namítal, že správní orgány dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním, když z předložené nájemní smlouvy dovodily, že součástí výdajů žalobce na bydlení, pokud platil za byt dle nájemní smlouvy částku ve výši 2.500,-Kč, nebyly též další výdaje na teplo, elektřinu atd. Dle názoru žalobce je třeba obsah nájemní smlouvy vykládat tak, že částka ve výši 2.500,-Kč, kterou žalobce hradil, představuje konečnou výši výdajů žalobce na bydlení. Žádné další výdaje tak žalobce za bydlení v předmětné době nevynakládal. Správní orgány obou stupňů tak dospěly k nesprávným právním závěrům, čímž zasáhly do práv žalobce.

Žalobce tedy navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v plném rozsahu a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla následující. K namítanému nedodržení zákonných lhůt žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 – 41. Samotné nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě nemůže být takovou vadou řízení, která byla způsobilá zapříčinit jeho nezákonnost, srov. právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, kde soud uvedl: *„zde je nutno mít na zřeteli, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými, jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo, a jejich nedodržení vůbec nemusí být nečinností správního orgánu, je-li přičitatelné způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník“*. Pokud tedy účastník řízení prokázal skutečné odůvodněné náklady na bydlení předložením nájemní smlouvy, nebyl správní orgán I. stupně povinen postupovat podle zákona č. 117/1995 Sb. Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„zákon o státní sociální podpoře“*), neboť za tuto situaci ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců spojkou nebo přímo vylučuje a uvádí 2 alternativy, kdy cizinec buď prokáže skutečné odůvodněné náklady na bydlení, nebo bude postupováno podle zákona o státní sociální podpoře, tj. bude započítána nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení. Pojem „nejvyšší“ tedy znamená, že se jedná o nejvyšší normativní náklady na bydlení pro konkrétní počet posuzovaných osob a konkrétní druh bydlení. Z rozsudku Krajského soudu v Praze, č. j. 48 A 26/2014 - 59 ze dne 25. 2. 2016 navíc vyplývá, že je za takových situací nutné postupovat vždy individuálně. Namítá-li žalobce, že hradí služby spojené s užíváním bytu formou záloh a skutečné náklady na bydlení jsou tedy fakticky nižší, přičemž tuto skutečnost bez důvodných pochybností neprokázal, je současná situace pouze důsledkem jeho procesní nečinnosti a nemůže mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

Žalobce uvedl pouze odkaz na zákonná ustanovení správního řádu, aniž by specifikoval, v čem spatřuje jejich nezákonnost. Žalovaná tedy odkázala na odůvodnění

rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. V něm k problematice žalobních bodů rozšířený senát vyslovil, že „[s]myslem a účelem toho, aby v žalobě byl uveden (alespoň jeden) žalobní bod, je především vymezit obsah soudního přezkumu, tj. jaké skutkové a právní otázky má soud posuzovat z hlediska žalobcem tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí. (...) správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Žalovaná dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013 - 63, z něhož vyplývá, že „povinnost doložit zákonem stanovenou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., je promítnutím obecné povinnosti cizince doložit jistou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince na území České republiky, aniž by byl k jejich zajištění využíván sociální systém České republiky.“ Povinnost doložit zákonem stanovenou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je přitom obdobná, neboť podle tohoto ustanovení je žalobce k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Pokud tedy žalobce neprokázal skutečné odůvodněné náklady na bydlení předložením nájemní smlouvy, nebyl správní orgán I. stupně povinen postupovat podle zákona o státní sociální podpoře, neboť za tuto situaci ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců spojkou nebo přímo vylučuje a uvádí 2 alternativy, kdy cizinec buď prokáže skutečné odůvodněné náklady na bydlení, nebo bude postupováno podle zákona o státní sociální podpoře, tj. bude započítána nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení. Pojem „nejvyšší“ tedy znamená, že se jedná o nejvyšší normativní náklady na bydlení pro konkrétní počet posuzovaných osob a konkrétní druh bydlení. Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2016, č. j. 48 A 26/2014 - 59 navíc vyplývá, že je za takových situací nutné postupovat vždy individuálně. Namítá-li žalobce, že hrazené služby spojené s užíváním bytu jsou konečné, je současná situace pouze důsledkem jeho procesní nečinnosti a nemůže mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Na závěr žalovaná vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika

Žalobce na vyjádření žalované reagoval replikou, ve které uvedl následující. Pokud žalovaná k námitce žalobce o porušení jeho práva na spravedlivý proces v důsledku zcela bezprecedentním průtahům v řízení o jeho odvolání, uvedla, že samotné nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě nemůže být takovou vadou řízení, která byla způsobilá zapříčinit jeho nezákonnost, pak k tomuto žalobce konstatoval, že s tímto názorem žalované nesouhlasí a trvá na tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Stejně tak žalobce trval na tom, že došlo k hrubému porušení jeho procesních práv, když nebyl poučen jako účastník řízení o svých právech a o následcích, které mu z možného výkladu právních předpisů hrozí. Není pravdou, jak uvedla žalovaná, že by žalobce nespecifikoval, v čem spatřuje nezákonnost takového postupu, když žalobce též zcela konkrétně odkázal na příslušná ustanovení správního řádu, a to ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu a ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Současně žalobce odkázal též na relevantní judikaturu. Konečně pokud žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal skutečné odůvodněné náklady na bydlení předložením nájemní smlouvy, nebyl správní orgán I. stupně povinen postupovat podle zákona o státní sociální podpoře, pak ani s tímto názorem žalované žalobce nesouhlasil, když dle jeho názoru byl správní orgán povinen přihlédnout k žalobcem předloženým důkazům, prokazujících výši jeho výdajů. Samotné nepředložení nájemní smlouvy neznamená, že by skutečnou výši výdajů žalobce nebylo možné prokázat jinými důkazy. Jak již žalobce uvedl, správní orgán měl posoudit žalobcem předložené listiny (důkazy) a dospět k závěru, že výše výdajů žalobce na bydlení je nižší a neměla tak být aplikována příslušná ustanovení zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“).

[V] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

K jednání nařízenému na 28. 2. 2018 se žalobce prostřednictvím svého zástupce JUDr. Martina Čonky omluvil a projevil souhlas s jednáním v jeho nepřítomnosti. Žalovaná se také omluvila a projevila souhlas s jednáním v její nepřítomnosti. Z tohoto důvodu zdejší soud v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s. rozhodl o věci samé bez jednání.

Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob*

a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.“

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 2. 10. 2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce trpěla vadami, resp. výše doložených prostředků na základě předložených dokladů neodpovídala výši, která je požadována podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, vyzval správní orgán dne 23. 10. 2012 žalobce, aby předložil požadované náležitosti a současně jej poučil o následcích neodstranění vad. Dne 5. 11. 2012 předložil žalobce správnímu orgánu faktury a výpis z účtu. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobce předložil k doložení úhrnného měsíčního příjmu platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění a nájemní smlouvu, ve které byla uvedena částka za pronájem bytu, ale nikoli na náklady s ním spojené. Jelikož žalobce nedoložil skutečné náklady na bydlení, vycházel správní orgán z normativních nákladů na bydlení, tedy minimální výše částky, kterou měl splňovat průměrný příjem žalobce, měla dosahovat částky 10.478,- Kč (7.068,-Kč částka normativních nákladů na bydlení podle § 26 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře a 3.410,- částka životního minima podle § 2 zákona o životním a existenčním minimu), skutečná částka měsíčních příjmů vyplývajících z platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011 činila 9.172,- Kč, rozdíl mezi skutečnou a požadovanou částkou činil 1.306,- Kč. Úhrnný měsíční příjem žalobce byl tedy nižší než příjem, který byl žalobce povinen podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců doložit. Z tohoto důvodu tedy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal zajištění prostředků k pobytu na území a jeho žádost dne 18. 12. 2012 zamítl podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2, 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) věty třetí zákona o pobytu cizinců. V odvolacím řízení žalobce předložil potvrzení pronajímatele o zaplacení nákladů za energie 2012, k čemuž žalovaná s odkazem na koncentraci řízení uvedenou v § 82 odst. 4 správní řádu nepřihlédla. Žalovaná uvedla, že žalobce nedisponuje dostatečnými peněžními prostředky podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy nesplnil jednu z podmínek vydání, resp. prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, nelze zjištěný skutkový stav podřadit pod § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nemožnosti ověření údajů v žádosti, ale žalovaná žádost zamítla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 46 odst. 7 písm. b) téhož zákona. Žalovaná proto přistoupila ke změně výroku napadeného rozhodnutí, přičemž touto změnou nebyl žalobce na svých právech zkrácen.

Žalobce namítal, že žalovaná rozhodla o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, po více jak 4 letech. Soud k této námitce uvádí, že lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců obsahují odchylky oproti správnímu

řádu, avšak nemění nic na podstatě těchto lhůt, tedy že se jedná o lhůty pořádkové. Jejich porušení nemá vliv na zákonnost či nezákonnost správního rozhodnutí. Nejedná se o lhůty propadné, tedy že by po jejich uplynutí nebylo možné vůbec vydat správní rozhodnutí, popř. přihlížet ke skutečnostem před či po jejich uplynutí zjištěným. U této námitky se soud ztotožňuje s vyjádřením žalované, která odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 – 41 „*Namítané průtahy nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnosti státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.*“ K délce řízení soud dále uvádí, že žalobce nebyl na svých právech nijak zkrácen, neboť na základě tzv. fikce pobytu uvedené v § 47 odst. 2 zákona o pobytu byl oprávněn pobývat na území České republiky. S ohledem na uvedené, soud neshledal v nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Na okraj soud dále uvádí, že žalobce se proti namítaným průtahům v řízení nijak nebránil a nedomáhal se vydání rozhodnutí. Stejně tak žalobce nevyužil ani ochrany, kterou mu poskytuje soudní řád správní, a to prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s.

K námitce, že žalovaná nepřihlédla k žalobcem předloženým důkazům, prokazující výši jeho výdajů soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 23. 10. 2012, ve které správní orgán specifikoval, že nebyl doložen doklad prokazující příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v této výzvě uvedl, že doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Ve výzvě bylo dále uvedeno, co takové skutečné náklady na bydlení tvoří, tedy nájemné nebo jiná částka placená za poskytnutí ubytování, a dále skutečné náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo za pevná paliva, pokud tyto náklady za plnění poskytovaná v souvislosti s užíváním bytu nebo jiného prostoru určeného k bydlení nejsou zahrnuty do nájemného popř. do částky placené za poskytnutí ubytování. Z nájemní smlouvy ze dne 2. 10. 2012, kterou žalobce předložil ke své žádosti, vyplývá, že žalobce se zavazuje platit pronajímateli cenu za pronájem bytu 1+1 ve výši 2.500,- Kč měsíčně. V této smlouvě je dále uvedeno, že k nájemnému je žalobce povinen hradit faktury za elektrickou energii, vodné, stočné a teplo. Následně žalobce i přes výše uvedenou výzvu k doložení skutečných nákladů na bydlení nedoložil správnímu orgánu tyto podklady, tudíž správní orgán byl povinen postupovat podle zákona o státní sociální podpoře, jelikož žalobce ve správním řízení neprokázal skutečné odůvodněné náklady na bydlení. Lze tedy souhlasit se správním orgánem, že pokud žalobce neprokázal bez důvodných pochybností skutečné

náklady na bydlení, je současná situace pouze důsledkem jeho procesní nečinnosti a nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K žalobcem předloženému potvrzení o zaplacení nákladů za energie ze dne 19. 12. 2012 soud uvádí, že žalobce byl povinen prokázat skutečné náklady na bydlení již v řízení před správním orgánem I. stupně, což tak neučinil, ačkoliv byl k tomuto vyzván, a to shora uvedenou výzvou. S ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu, ve kterém se uvádí, že „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“, nebylo povinností žalované přihlédnout k předloženému důkazu, když tyto doklady žalobce mohl předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Na okraj soud uvádí, že žalobce na uvedené adrese má zajištěné ubytování již od roku 2010.

Žalobce dále namítal, že správní orgány zasáhly do práv žalobce, pokud při posouzení výše příjmů žalobce nezohlednily jeho příjem ve výši 56.000,- Kč, který žalobce řádně doložil, když tyto finanční prostředky byly připsány na jeho bankovní účet. Soud uvádí, že nelze při zjišťování čistého měsíčního příjmu zohledňovat faktury, které žalobce doložil v rámci správního řízení. Z těchto dokladů nevyplývá, z jaké činnosti finanční prostředky pocházejí a dále není zřejmý právní titul plateb pro účely prokázání jejich pravidelnosti. Správní orgány tedy postupovaly zcela správně, pokud při výpočtu čistého měsíčního příjmu vycházely z platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob a z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění. Dále je nutné uvést, že žalobce byl správním orgánem řádně poučen o tom, jakými doklady je možné prokázat zajištění prostředků, a to výzvou ze dne 23. 10. 2012. Správní orgán také výslovně žalobce upozornil na skutečnost, že dokladem o příjmu podnikatele nejsou jednotlivé faktury za poskytnuté služby, neboť tyto jsou pouze účetním dokladem neprokazující úhrnný měsíční příjem podnikatele. Proto nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaná porušila povinnost poučit žalobce o jeho právech a povinnostech. Žalovaná tedy žalobce vyzvala k doplnění podkladů pro podání žádosti zcela v souladu s ustanovením správního řádu. Na okraj soud uvádí, že není totiž povinností správního orgánu poskytování komplexního návodu, co by žalobce měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoci k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214). V tomto kontextu byla výzva správního orgánu I. stupně dostatečně srozumitelná a její podoba nevykazuje znaky nezákonnosti či procesní vadnosti.

Na závěr žalobce namítal, že správní orgány si nesprávně vyložily obsah nájemní smlouvy, který je třeba vykládat tak, že částka 2.500,- Kč představuje konečnou výši výdajů žalobce na bydlení včetně výdajů na teplo, elektřinu atd. V daném případě soud uvádí, že v předmětné nájemní smlouvě je výslovně uvedeno, že žalobce se zavazuje platit pronajímateli cenu za pronájem bytu 1+1 ve výši 2.500,- Kč měsíčně. Následně se uvádí, že k nájemnému je žalobce povinen hradit faktury za elektrickou energii, vodné, stočné a teplo. Nelze proto souhlasit s námitkou žalobce, že částka ve výši 2.500,- Kč představuje konečnou

výši výdajů žalobce na bydlení, když v nájemní smlouvě je jasné vymezeno, že žalobce je povinen k nájemnému platit faktury za náklady spojené s bydlením.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 28. února 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.